

»V težkih časih, ki sem jih preživel z Jankom v skupnem delu, mi je bil on edini zaupnik, strokovnjak pri delu, dober prijatelj in tovariš, ki ne zna varati in ne lagati.« To je bila resnična podoba Janka Trdine.

Po vojni si je Janko z znanjem in vestnim delom pridobil visoko kvalifikacijo in si do zadnjega dneva zaposlitve prizadeval čimbolj vestno vršiti svojo poklicno dolžnost. Med sodelavci je bil poznan kot pošten, tovariški, človek vesele narave, ki je znal s svojim humorjem slabo razpoloženje prisotnih spremeniti v zadovoljni nasmeh.

Poleg navedenega poklicnega dela je Janko vedno še našel čas za udeleževanje pri loškem gledališču. Daleč v dobo njegove mladosti sega njegovo amatersko delovanje. Po več ur dnevno se je v tedanjem Društvenem domu ukvarjal z odrsko električno razsvetljavo. Pod odrom si je uredil svojo delavnico in od tam razvijal pri gledaliških uprizoritvah odrske svetlobne efekte. Koliko pravičnih scen in odrskih mojstrov in priča-ral skozi vsa leta pred vojno in po vojni s svojo vztrajnostjo in originalno domiselnostjo, pri čemer se je kot amater slikar posluževal tudi čopiča.

Se dolga leta po vojni je bil Janko takorekoč nenadomestljiv mojster odrske osvetlitve. Pri prvi predstavi Višoke kronike na prostem v pušalskem gradu je bila vsa razsvetljava izvedena z njegovim prostovoljnim delom in ni bi-

la nič manj kvalitetna od kasnejših, ko so jo izvajali poklicni mojstri odrske razsvetljave. S posebnim veseljem je zlasti otroškim igricam dal svoj čar z neštetiimi scenskimi efekti.

Poleg zakulisnega dela pa se je uveljavil tudi na odru kot amaterski igralec. Kot je bil sam vedno v družbi na svoj način originalen in zabaven, je tudi na odru znal prikazovati posebne tipe in komične prizore, ki so zabavali gledalce. Tako npr. nam je ostal v spominu kot Vodička v Dobrem vojaku Švejku, kot Mihol v vseh prejšnjih prireditvah Višoke kronike. Nepozabno sta odigrala s sedaj že pokojnim Lovrom Planino Friceta in Fraceta v Sneguljčici. Se bi lahko našteval dela, v katerih je Janko kot igralec izzval salve smeha. Prav je dejal predsednik loškega gledališča prof. Janko Krek ob Jankovem grobu, ko smo se poslavljali od njega, da se istočasno poslavljamo od generacije pristnih ljudskih komikov.

Ko ugotavljamo Jankovo plodno delo v življenju, smatramo, da je vreden priznanja, katerega mu lahko damo s tem, da ga čim dalj ohranimo v lepem spominu. Življenje mu ni bilo naklonjeno. Lahko bi še mirno užival v krogu domačih, v krogu prijateljev, katerim je bil vedno pripravljen storiti uslugo. Pa so nesreče pri delu in težke bolezni strle njegovo sicer zdravo naravo in moral se je od nas in od vsega, kar je ljubil, prezgodaj posloviti.

Francé Finžgar

DR. PAVLE BLAZNIK — 70-LETNIK

Kakor bi se rojenice poigrale, so do-ločile rojstvo dr. Pavleta Blaznika tako, da v teh dneh skupno praznujeta svoje visoke jubileje — on kot loški zgodovinar in Škofja Loka, ki ji je posvetil velik del svojega življenja, svojega študija in znanstvenega ustvarjanja.

Pavle se je rodil 28. junija 1903 v hiši št. 4 sedanje Blaževe ulice, ki so ji takrat rekli Nunska ulica in je hiša pri enotni mestni numeraciji nosila tedaj št. 96. Njegov oče Mihael je bil posestnik te hiše in čevljarški mojster, mama Ivana, rojena Demšar, je izšla iz rodbine kovača. Pritličje hiše je bilo namenjeno obrti, na sprednji strani je bil obrtni prodajni lokal, kjer je oče sprejemal

stranke, pomerjal čevlje, urezoval usnje in opravljal najzahtevnejša čevljarska dela, v prostoru na zadnjo stran hiše pa so delali pomočniki in vačenci. Starša sta v mladih letih služila v Trstu, potem sta kupila to hišo v Loki, kjer je bila nek-daj prej gostilna Kikiriki.

Že s prvimi otroškimi vtisi je mali kodrolas Pavle dojemal značilnosti te-danje starinske Loke. V vseh hišah Nun-ske ulice so bivali in delali obrtniki in mali trgovci, tipični predstavniki teda-njega meščanstva. Po celodnevnom delu je Pavletov oče enkrat na teden vzel zvečer sprehajalno palico, si prižgal ci-garo in odšel čez Plac v gostilno Pri Urški, kjer se je ob četrtinki vina poraz-

govoril s tovariši o malih in velikih novicah in raznih težavah. Oče Mijo je bil vodilni član čevljarkega ceha, ki se je takrat še močno odražal v življenju mesta, saj so njegovi člani kot bratovščina še redno nastopali ob javnih slovesnostih, imeli svojo skrinjico z listinami, svoje ključarje, bandero, praznovali dan čevljarških patronov sv. Krišpina in Krišpinijana ter z debelimi svečami spremljali umrle stanovske tovariše za pogrebi. Nad Nunsko ulico je stal nunski samostan s cerkvijo, nad njim je gospodoval nam otrokom skrivnostni grad. Po ulici je tekel skromni promet v mesto in iz mesta: poštni omnibus, kmečki vozovi ob semanjih dneh, tu in tam kaka gosposka kočija, ljudje peš in z ročnimi vozički, tedaj še bolj redki kolesarji, gospodinje po hišnih opravkih, šolarji, ki so pridrvili iz šole po klancu ob cerkvi, mestni policaj, ki je od časa do časa prišel z bobnom razglašat oblastvene razglase, mestni ubožci, ki so z lončki hodili na nunsko porto in ob petkih prosit vbogajme od hiše do hiše itn. Ali niso bili že ti mladostni vtisi, ki so še v marsičem razodevali življenjske načine srednjega veka, v poznejših letih podzavestni klic Pavletu, naj poseže globlje v zgodovino loškega mesta?

V takšnem okolju sva se seznanila s Pavletom leta 1908, ko je moj oče kupil sosednjo Gašperinovo hišo in smo se preselili z Lontrka v Nunsko ulico! Ker sva skupaj prehodila velik del življenjske poti, od tistih rosnih otroških let do današnjih dni, naj mi bo dovoljeno, da nanizam pred bralca nekatere pomembne zunanje dogodke njegovega življenja in dela.

Jeseni 1909, ko je pravkar dopolnil šest let, je kot učenec 1. razreda deške ljudske šole nastopil dolgo pot svojega izobraževanja. Šola je bila v dveh med sabo povezanih hišah v sedanji Klobovsovi ulici, kjer je sedaj otroški vrtec. Pouk je bil pet dni v tednu dopoldne in popoldne, četrtek je bil prost dan. Učili so tedaj učitelji stare sorte Slavko Flis, Vinko Zahrastnik, Jan Pianeki in katehet, nadučitelj je bil Friderik Kramer. Vzgojni pripomočki so bili takrat: stanje v kotu, klečanje, palica, zapor po

pouku in stokratno pisanje raznih izrekov ali katekizma, vendar bistroumni in doma strogo vzgojeni Pavle teh vzgojnih bodril ni potreboval.

Dr. Pavle Blaznik

Ko je leta 1913 končal 4. osnovnošolski razred v Loki, so ga skrbni starši dali študirat gimnazijo v zavod v Šentvidu, kjer so se tiste čase šolali mnogi dijaki iz Loke in obeh dolin. V zavodu so bili gimnazijci z vsem oskrbljeni in pod zanesljivim nadzorstvom in jim ni bilo treba iskati stanovanja pri dijaških gospodinjah ter hrano v dijaški kuhinji ali pri privatnikih, kakor je bilo to treba drugod. Tudi je bila gimnazija v Šentvidu čisto slovenska, medtem ko je bil učni jezik na srednjih šolah v Kranju in Ljubljani vsaj v višjih razredih takrat še nemški. Na vozarjenje v šolo tedaj sploh ni bilo misliti. Tako smo se v gimnazijskih letih sestajali v Loki samo v počitnicah ter se izživljali v kopanju, kolesarjenju in raznih igrar, kolikor nam je časa dopuščalo hišno in poljsko delo, kajti skoraj vsi loški obrt-

niki so imeli tudi nekaj polja in gozda. Blaznikovi so imeli Dominčkovno bajto in svet okoli nje v predmestju Trati nad sedanjo cesto na grad. V počitnicah je oče vzel Pavleta večkrat s seboj, ko se je z najetim vozom peljal na semenj v dolini, na Gorenjsko ali Primorsko.

V čas našega gimnazijskega študija so padla huda štiri leta prve svetovne vojne, ki so jih težko občutili tudi dijaki v zavodu. Z mladostnim navdušenjem smo doživljali nato gibanje majske deklaracije, razsulo avstro-ogrske armade in monarhije in nastanek Jugoslavije. Po vojni se nam je odprl svet, pričeli smo s planinstvom, leta 1919 smo šli na Stol, naslednje leto na Triglav. Pavle se je v zadnjih letih gimnazije posvetil intenzivnemu študiju glasbe, igral je klavir in čelo. Leta 1921 je z odliko opravil zrelostni izpit.

Jeseni 1921 se je Pavle vpisal na filozofsko fakulteto ljubljanske univerze, ki je takrat začevala tretje leto svojega delovanja. Študiral je zgodovino in zemljepis. Vsa leta univerzitetnega študija je kar žarela iz njega delovna energija. Redno je študiral, delal v seminarju, vadil klavir, a se tudi udeleževal tedenskih plesov, ob sobotah pa z nami odhajal v Loko, da je v prosvetnem društvu (kjer je sedaj Loško gledališče) vodil orkester, ki ga je sam ustanovil, in pevski zbor, nešteto krat teklen na Lubnik in poleti s klubom »Modras« hodil v gore ter večkrat preplezal severno steno v Triglavu. Cesar se je lotil, je opravil kot pravi rekorder. Od doma na vrh Lubnika je prišel v 56 minutah, nazaj v 32 minutah. Iz Loke do koč na Ratitovcu je vseskozi peš dospel nekaj prej kot v 4 urah. Od poletja 1924 do poletja 1928 je večer za večerom igral v orkestru kavarne Emona v Ljubljani, nekaj časa v kinu Matici in se s tem zaslužkom sam preživljal. Zato ni nastopil službe takoj po absolutoriju, temveč je dnevne ure porabljal za intenzivno proučevanje Selške doline in pisal disertacijo. Prehodel je vse kraje v dolini in spoznal do podrobnosti vse domačije v njenem območju.

V znanstveno delo je našega jubilara usmeril prof. Ljudmil Hauptmann.

Pod njegovim vplivom je prevzel za nalogo proučevanje o kolonizaciji Selške doline, k čemur mu je dalo pobudo tudi delo Franca Kosa *Doneski k zgodovini Škofje Loke*. Mentor pri tem delu mu je postal Kosov sin dr. Milko, ki je prav tedaj začel svojo univerzitetno kariero v Ljubljani. S tem se je začelo Pavletovo življenjsko delo, ki je prav letos za tisočletnico doseglo vrhunec v knjigi *Škofja Loka in loško gospostvo*.

Leta 1926 je Pavle napravil profesorski izpit, leta 1928 je bil z disertacijo *Kolonizacija Selške doline* promoviran za doktorja zgodovinskih znanosti. Istega leta je v Geografskem vestniku priobčil historično-geografsko študijo *Bitenj*. Za svojo disertacijo je proučil pestne razmere in priimke prebivalstva, poljsko razdelitev in ledinska imena, pregledal listinsko gradivo arhivov v Münchnu in Landshutu na Bavarskem. Po promociji je zapustil univerzo in orkester in nastopil službo srednješolskega profesorja. Jeseni 1928 je učil na ljubljanskem učiteljskišču, že sredi decembra 1928 pa je bil nameščen kot suplent na gimnaziji v Celju. Ves se je posvetil šolskemu delu. Bil je odličen učitelj, strog in pravičen, mnogo je dajal dijakom iz svojega znanja, mnogo tudi od njih zahteval in dosegal. Vzgojil je več generacij dijakov. Vsako leto ga vabijo na kako obletnico mature, kjer se razživijo med bivšimi učenci, ki zdaj zavzema jo razne pomembne položaje v najrazličnejših strokah. V Celju si je ustvaril svoj dom in družino, poročil se je 10. julija 1932 z Zoro Meštrov, po rodu iz Dalmacije. Rodila sta se jima sin Pavle in hči Marija. V Celju bi Pavle ostal, da ni posegla vmes druga svetovna vojna.

Čeprav se je zakoreninil v Celju in bil obilno zaposlen s šolskim delom, ni pozabil na Loko in znanstvenega dela ni opustil. Leta 1934 je kot dopolnilo k študiju kolonizacije objavil razpravo *Pestne razmere v Selški dolini*. Ko je leta 1936 odbor za 1. obrtno industrijsko razstavo v Škofji Loki izdal poseben zbornik, je napisal zanj glavni članek *Škofja Loka in njen okraj v preteklosti*. V njem je prvič podal kratek pregled o zgodovini Loke in loškega gospostva.

Dve leti nato je izšla v Glasniku Muzejskega društva za Slovenijo njegova razprava *Kolonizacija Poljanske doline*, obdelala podobno kot prej kolonizacija Selške doline. Tik pred vojno je leta 1940 priobčil študiji *O cehih na Slovenskem in o metodah proučevanja kolonizacijske zgodovine*. Prva se naslanja v mnogočem na zgodovino Loke, druga odkriva nove načine pri raziskovanju te zgodovinske panoge. Kolikor so mu bili dosegljivi viri, je vsa leta zbiral gradivo za zgodovino Loke in loškega gospostva.

Nemški okupaciji se je 8. aprila 1941 umaknil v Tijesno v Dalmaciji, od koder izvira rodbina njegove soproge. Nemci so zasegli njegovo stanovanje v Celju, raznesli njegovo imetje, njegovo knjižnico in uničili vse gradivo za zgodovino Loke, ki ga je zbiral 20 let. V Dalmaciji je bil Pavle brez posla in zaslužka. Zato se je konec oktobra 1941 preselil v Ljubljano, ki so jo imeli zasedeno Italijani. Z 31. oktobrom 1941 je dobil slabo plačano zaposlitev kot pogodbeni profesor na I. gimnaziji. V zboru te gimnazije so bile še toliko znosne razmere, da se je prebil do jeseni 1943, ko je odšel nazaj v Dalmacijo. Iz Tijesna je septembra 1944 odšel v partizane, kjer je bil referent za prosveto pri NOO občine Tijesno, od decembra istega leta do konca vojne pa profesor na gimnaziji v osvobojenem Šibeniku. V Šibeniku je prevzel posle predsednika mestnega NOO Slovencev in je vzdrževal stike s Slovenskim narodnoosvobodilnim svetom. Ob osvoboditvi maja 1945 ga je Antifašistični svet narodne osvoboditve Hrvatske razrešil dolžnosti in ga dal na razpolago Narodni vladi Slovenije. S člani tega sveta je potoval iz Dalmacije in se v partizanski uniformi vrnil v Ljubljano, kjer je takoj prevzel delo pri Komisiji za ugotavljanje kulturno-zgodovinske vojne škode na Gorenjskem. Pri tem delu sva se spet sešla in sva prekolesarila vso Gorenjsko od Smlednika do Bohinja in Kranjske gore, ker je bila gorenjska železniška proga ponekod še porušena. Med ugotavljanjem vojne škode sva popisala vrsto predmetov iz zaplenjene imovine, ki so jih pozneje prevzele razne kulturne ustanove,

med njimi tudi Loški muzej. Pavleta so po kratkem času poklicali nazaj v Celje, da je prevzel vodstvo gimnazije. Direktorske posle je prevzel oktobra 1945 in jih z vso vestnostjo opravljal 3 leta in pol. Obnavljanje stavbe, proforskega zbora in reda na šoli ga je toliko zaposlilo, da ni bilo časa za znanstveno delo. Od svoje raznesene imovine se mu je posrečilo dobiti le majhen del, ostal je brez knjižnice in brez gradiva za svoje delo. Marsikoga bi izguba zbranega materiala zaustavila v znanstvenem delu, on pa je z velikim optimizmom začel zbirati in proučevati vse znova.

Pot znanstvenika se mu je spet odprla, ko je 1. maja 1950 postal znanstveni sodelavec ekonomske fakultete v Ljubljani, kjer je nato delal štiri leta. Zatem je bil skoraj tri leta zaposlen v Državnem arhivu Slovenije, dokler ni bil 1. decembra 1957 premeščen na oddelek za občo in narodno zgodovino Slovenske akademije znanosti in umetnosti, kjer je sedaj znanstveni svetnik in na njegovih ramenih sloni organizacija dela tega oddelka, predvsem vodstvo del in urejanja *Gospodarske in družbene zgodovine Slovencev*, katere prva, 652 strani obsegajoča knjiga o agrarnem gospodarstvu je akademija izdala leta 1970 v založbi DZS. Pavle se je 17 let vozil vsak teden iz Celja v Ljubljano in nazaj in imel v Ljubljani skromnejšo sobico in oskrbo kot prej v študentovskih letih. Da bi se rešil neprijetne ločenosti od družine, povečanih življenjskih stroškov in nepotrebne izgube časa zaradi obiskov družine v Celju, si je prizadeval, da bi dobil primerno stanovanje v Loki, vendar se mu to ni posrečilo. Leta 1954 ga je zadela najbridkejša preizkušnja v življenju, ko se je 2. septembra na plezalni turi v Kamniških Alpah smrtno ponesrečil njegov sin Pavč, abiturient, zgleđen dijak, odličen alpinist in športnik. Kljub hudemu udarcu Pavle ni klonil in je ostal zvest znanstvenemu delu in svoji rodni Loki.

Na službenih mestih v Ljubljani se je spet ves posvetil znanstvenemu delu in so se kar vrstile njegove razprave v Kroniki, Zgodovinskem časopisu, Časopisu za zgodovino in narodopisje, publi-

kacijah akademije, Geografskem vestniku, Slavistični reviji, beograjskem Arhivistu in po raznih zbornikih. Posegel je na različna področja zgodovine in arhivistike, a glavni njegov študij je veljal kolonizaciji in zgodovini loškega ozemlja. Leta 1953 je priobčil razprave *Gradovi na loškem ozemlju*, *Kolonizacija in kmetsko podložništvo na Sorškem polju in Zemljiška gospostva na besniškem ozemlju*, leta 1955 *Freisinška županija Dovje*, leta 1958 *Zemljiška gospostva v območju freisinške dolenske posesti*, leta 1959 *O zbirki mikrofilmov v škofjeloškem muzeju*, leta 1963 obsežno knjigo *Urbarji freisinške škofije*, leta 1965 *K problemu nastanka Škofje Loke*, leta 1966 *Spremembe v pravem položaju loškega teritorialnega gospostva v 16. stoletju*, leta 1938 *Das Hochstift Freising* v posebni knjižici, ki je izšla v Münchnu, leta 1969 *Analiza neposredne obremenitve grunta v Krnicah*. Kot uvod v tisočletnico, ki jo letos slavimo, je v 27 številkah Glasa objavil *Poljuden pregled o stoletjih loškega gospostva*. Pri vsem tem ne navajam z naslovi Blaznikovih člankov, ki jih redno vsako leto prispeva v Loških razgledih in so vsem bralcem znani.

Za tisočletnico prve navedbe Loke in loškega ozemlja v zgodovini je maja letos izdalo Muzejsko društvo obsežno Blaznikovo znanstveno knjigo *Škofja Loka in loško gospostvo*, ki uvršča Loko med redke slovenske kraje s temeljito obdelano svojo preteklostjo. Največjo pomoč za to delo mu je izkazal Sveto Kobal, ki mu je — kakor sam pravi v predgovoru h knjigi — »pred dolgimi leti kot tedanji predsednik občine Škofja Loka znal oskrbeti finančna sredstva in mu s tem omogočil sistematično delo v zakladnici loških arhivalij — v münchenskih arhivih«. — Gotovo še ni noben Jugoslovian tako nesebično, požrtvovalno in koristno uporabil dodeljenih dnevnic kot Pavle Blaznik, ki je nepretrgano in intenzivno študiral v arhivih od minute, ko so jih odprli, do minute, ko so jih zaprli, in použil med delom, kar je prinesel s seboj v žepu. Tako mu je uspelo, da je v petih mesecih po vseh münchenskih arhivih pregledal dolge

vrste fasciklov, izpisal vse za Loko pomembne zapise in prinesel s seboj nad 3000 mikrofilmskih posnetkov, ki so zdaj temeljno dokumentarno gradivo loškega arhiva.

Na podoben način je delal tudi, ko je bil leta 1945 poslan v Avstrijo zaradi repatriacije kulturnozgodovinskih predmetov, in leta 1949, ko ga je narodna vlada poslala v Avstrijo zaradi restitucije teh predmetov. Takrat so iz Gradca vrnili v Maribor okoli 45 000 knjig. V letih 1959 in 1960 je bil ponovno v Avstriji kot član zvezne komisije za izvedbo restitucije. Leta 1961 se je udeležil zadevnih pogajanj na Dunaju v zvezi z restitucijo in izvedbo arhivske konvencije iz 1923.

Kot pomemben zgodovinar naš jubilar sodeluje pri Zgodovinskem društvu Slovenije. Vrsto let je član nadzornega odbora. Od leta 1955 je član uredniškega odbora *Kronike*, v letih 1967 do 1971 je bil njen glavni urednik. Na zborovanjih slovenskih zgodovinarjev je imel pet referatov, i. s. leta 1940 v Ptujju *O metodah proučevanja kolonizacijske zgodovine*, leta 1950 v Celju *Knjižnice in arhivi v severni Sloveniji med nemško okupacijo*, leta 1955 v Kopru *Pota in vidiki slovenske krajevnje zgodovine*, leta 1965 v Novem mestu *Posebnosti starejše agrarne strukture Dolenjske*, leta 1972 pa na zborovanju v Škofji Loki obširen zgodovinski prerez *Freisinško loško gospostvo*. Na kongresih jugoslovanskih zgodovinarjev je sodeloval z referatom *Enote kmetijskih gospodarstev na Slovenskem od 16. do sredine 19. stoletja* leta 1954 v Beogradu in z referatom *Pomen hubnega sistema in njegov razvoj od 16. do 18. stoletja* leta 1958 v Zagrebu. Več poljudnih predavanj je imel po celjski okolici, ko je služboval v Celju. Pred leti je predaval v Münchnu in Freisingu o zgodovini loškega ozemlja.

Kot posebno zaslugo rojaka Pavleta moram omeniti njegovo delo in skrb za Muzejsko društvo in Loški muzej. Ko je po uspešni obrtnoindustrijski razstavi leta 1936 skoraj sama po sebi vzniknila zamisel o potrebi ohranitve kulturnozgodovinskih predmetov, se je Pavle takoj pridružil akciji za njeno uresničitev, so-

deloval pri pripravah za ustanovitev Muzejskega društva in na ustanovnem občnem zboru 23. julija 1937 prevzel predsedstvo društvenega odbora, kar je potem opravljal vsa leta do danes razen med okupacijo, ko društvo ni delovalo. Po dveh letih zbiranja, pri čemer je bil tudi sam zelo aktiven, je 27. avgusta 1939 sprejemal goste na otvoritvi prve muzejske zbirke. Predsedoval je skoraj vsem odborovim sejam, ki jih ima društvo vsak mesec in jih je bilo do sedaj 299, dalje občnim zborom, vodil razne posvete, sestanke, ogleda ipd. Ko je nekaj dni po osvoboditvi prišel v Loko kot član komisije za ugotavljanje vojne škode, je bila njegova prva pot v tedaj opuščeno kapucinsko cerkev, kamor so Nemci prenesli muzejske zbirke in jim je tajnik dodal še iz Dražgoš pripeljane zlate oltarje. Po prizadevanjih predsednika Blaznika in razumevanju občine je muzej kmalu nato našel prostore v puštalskem gradu in postal iz amaterske občinske ustanova. Pod Pavletovim vodstvom se je muzej s pomočjo tedanjega predsednika občine Sveta Kobala končno preselil v loški grad in bil 16. avgusta 1959 tretjič slovesno odprt. Ustanova, ki

ji naš jubilarant že 37. leto posveča veliko skrb in obilo prizadevanj, je tako napredovala, da daje svojevrstni kulturni pečat Škofji Loki. Ne pretiravam, če trdim, da je Loka po svojem muzeju vsaj toliko znana doma, v državi in v tujini kakor po svoji industriji. Pavle Blaznik je pomagal uresničiti tudi zamisel Branka Berčiča o izdajanju Loških razgledov, ki prav tako širijo sloves naše občine. Od prvega letnika leta 1954 priobčuje v njih vsako leto tehtne prispevke in od četrtega letnika 1957 sodeluje tudi kot član uredniškega odbora.

Ni pa Pavle le odličen in neutrudljiv znanstveni in društveni delavec, odlikuje se tudi po lastnostih plemenitega, poštenega, odkritosrčnega, požrtvovalnega človeka in dobrega tovariša, ki zna ustvarjati delovno vneto pri sodelavcih in prijetno razpoloženje v družbah, predvsem s šalami na svoj, ne na tuj račun.

Muzejsko društvo mu pristrčno čestita k lepemu življenjskemu jubileju z iskreno željo, naj ostane še dolgo vrsto let zdrav in dobre volje pri delu za koristi Loke, slovenske in jugoslovanske kulture.

Francè Planina

80-LETNI JUBILEJ PRIMOŽA SIMONIČA

Med pomembnejše pisce strokovnih knjig, razprav in člankov s področja kmetijstva med obema vojnama uvrščamo diplomiranega inženirja agronomije, kmetijskega svetnika v pokoju Primoža Simoniča, ki je letos doživel 80 let. Rojen je bil 3. junija 1893 v Plužnjah pri Cerknem, danes v občini Idrija. Že v mladosti se je družina preselila v Škofjo Loko in stanovala v kajži na Brezovcu v Moškrinu. Obiskoval in končal je gimnazijo v Kranju, kjer je leta 1912 tudi maturiral. Istega leta se je vpisal na visoko zemljedelško šolo (Bodenkultur) na Dunaju. Tam se je srečal z drugim Ločanom dr. Franom Jesenkom, ki je bil tedaj asistent, nato docent in hkrati upravnik rastlinogojne postaje omenjene visoke šole. Zaradi mobilizacije med prvo svetovno vojno in udeležbe na bo-

jišču od 1. junija 1915 do 1. marca 1917, je moral Simonič študij prekiniti. Kasneje ga je nadaljeval ter končal leta 1920. Služboval je kot upravnik veleposestva Križ pri Kamniku (1920—1926), kot profesor na nižji kmetijski šoli v Šentjuriu pri Celju ter nižji in srednji kmetijski (sadiarski in vinarski) šoli v Mariboru (1926—1936). Poučeval je poljedelske predmete, zraven teh pa še botaniko, računovodstvo in nekaj časa tudi slovenščino ter vodil poskuse pridelovanja raznih sadežev in posevkov. Na tej podlagi je nastala njegova zelo obširna učna knjiga *Splošno poljedelstvo* (DSM, 1931, 320 str., ki je skozi dve desetletji služila kot sodoben priročnik za strokovno rabo. Leta 1936 je bil Simonič imenovan za glavnega banovinskega poljedelskega referenta v Ljubljani, kjer je